

Europa corporațiilor versus Europa națiunilor... Reducerea populației la jumătate

Cezar Adonis
Mihalache

Se apropie momentul în care corporațiile ar putea deveni mai puternice decât statele care le găzduiesc... În acest moment, sunt țări în care corporațiile se manifestă, într-adevăr, extrem de puternic, dar forța lor nu depășește încă autoritatea statală, ci doar pe cea guvernelor, mulându-se strict pe nivelul de coruptibilitate a executivelor... Dar tocmai influența în creștere va genera asaltul final... Îl va genera și îl va alimenta spre o monstruozitate ce va absorbi parte din statele naționale... Parte, pentru că nu întregul european este vizat... Iar dacă putem vorbi despre o paradigmă ce ne este insinuată tot mai agresiv, aceea a conturării unui front între Europa națiunilor („Europa de ieri”, cum ar vrea mulți să o amaneze în istoria UE) versus Europa corporațiilor („Europa de mâine”, globalizatoare strict prin corporațiile statale), în fapt trebuie să o definim și pe aceasta drept un conflict postcortină, între Europa centrală, în parte, și de Est, probabil integral, versus Europa corporațiilor. Dar fără a fi un conflict între ex-blocurile Europei de Est și Occidentul european, ci mult mai extins, între acestea, deocamdată grupate pe linia națională a Vișegradului, și multicorporațiile provenite atât din Occidentul european, dar și din Statele Unite.

Presiunea obligațiilor, îndatoririlor, asumărilor de tip „politically correct” și a corecției de atitudine exercitată dinspre corporații, inclusiv multinaționale, asupra statelor suverane din Europa centrală și de Est este masivă, în fiecare țară existând câte o astfel de sabie a lui Domocles deasupra guvernelor... În multe dintre ele, și mai ales cazul nostru, „sabia” a fost ridicată chiar prin mâna guvernelor, a unor foste guverne, dar și prin clicile acestora („moștenirea vie”, nu?!)... Noi, de exemplu, ne aflăm sub presiunea și șantajul

unor structuri de tipul companiei „Gold Corporation”. Corporații și multinaționale ce ne țin în șah, ne controlează orice mișcare și chiar intenție, ne impun și ne condiționează programele economice, financiare și de dezvoltare. Dar nu despre noi este vorba acum... Căci, în acest moment, balanța „talerelor” statului național și talerul de influență, manipulare, condiționare și șantaj al corporațiilor este atât de înclinată în favoarea celor din urmă încât cauza statului național, al economiei, al deciziilor suverane pare pierdută. Acum este vorba despre un vârful de lance generând motivația, rostul, argumentele și mecanismele, inclusiv juridice, de a limita puterea corporatistă asupra Europei națiunilor. De a limita și restricționa o astfel de imixtiune ce, nu poate, ci, în mod cert, va duce la disoluția statelor naționale.

Polonia este într-un conflict deschis cu Grupul media Discovery TVN, principalul grup de radiodifuziune independent și furnizor de știri din țară, dar, mai ales, una dintre cele mai mari investiții americane în Polonia. Un antagonism generat, nu din perspectiva unor încercări de restrângere a libertăților media de către Varșovia, așa cum reproșează grupul corporatist, ci pentru că acest adevărat pilon al Europei națiunilor, tradiționale, suverane, aparținătoare unor valori de bază, prin grupul Vișegrad, este pe punctul de a impune prima restricționare anti-corporatistă la nivelul unei națiuni. O stopare a prezenței de tip monopol a acestora. Pentru că, în mod cert, doar pentru început Polonia motivează restrângerea puterii de influență a corporațiilor în sfera media prin necesitatea păstrării deciziei naționale într-un sector esențial azi, pentru aceasta vizând reducerea legal legislativă a ponderii ca acționari a acestor corporații. Și nu este nici o eliminare, nici o restrângere radicală a prezenței acestora... În fapt, vorbim despre o reevaluare a ponderii pentru a ajunge măcar cu

un procent sub nivelul acționariatului majoritar autohton. Astfel, nu suntem în fața unei acțiuni de confiscare, de naționalizare a acțiunilor în avantajul instituțiilor media de stat din Polonia, ci de obligarea acestor corporații, acum „Discovery”, de a-și vinde o parte din acțiuni spre un grup privat de presă autohton. Dacă, într-adevăr, și pur autohton, rămâne de văzut... Căci mereu va exista o marjă de „eroare” în aproximarea caracterului național, autohton, al unui grup intern ce va cumpăra acțiunile, fiind și o porțiță care va determina corporația, acum reclamând încălcarea drepturilor pe linia libertății media, de a se reorganiza pe piață, inclusiv prin achiziția de procente din grupurile private de presă vizate de acest proces de „capitalizare”.

De fapt, este o fluidizare a forței corporației, nu o eliminare din piață și nici o limitare a capacității, ceea ce și contează în final, de a produce bani (da, bani ce vor fi mai greu de scos de pe piața poloneză, sub forma dividendelor și a profiturilor, dar nu imposibil).

Pentru noi este însă importantă mișcarea Varșoviei... Pentru că, tot ceea ce se întâmplă în Polonia, și, probabil, cât de curând și în alte state din linia anti-globalistă și anti-destructivă a națiunilor, a grupului Vișegrad, poate reprezenta un model pe care ar trebui să-l urmărim îndeaproape. Și nu ca formă de naționalizare sau de expropriere a activelor corporative, ci una strict de reglementare, de reaşezare ca parteneri...

Petru
Jipa

Într-un interviu al lui Alex Jones cu regizorul Aaron Russo, omul care a realizat filmul „Trading Places” – „Pariul”, film în care a jucat și Eddie Murphy, regizorul vorbește despre o propunere care vine din partea lui Nick Rockeller ca să intre în „marea elită”. Ca membru al elitei vei avea „un cip marcat special”. Aaron Russo între tratamente, bolnav de cancer, vorbește de aceste discuții pe care le-a avut cu acest mare bancher. Același mare regizor și om de afaceri american a venit în atenția publicului și cu filmul documentar „America From Freedom Fascism” („America de la libertate la fascism”).

Discuțiile pe care cei doi le-au avut au avut un impact puternic asupra lui Russo, de fapt ele indicau calea spre care se merge, viitorul. Rockeller l-a întrebat pe Russo dacă este interesat să intre în Consiliul Relațiilor Externe (CRE) – Council on Foreign Relations, dar Russo a refuzat invitația, spunând că nu este „interesat să asuprească oamenii”. Replica a venit prompt: de ce ți-ar păsa de sclavi? „Atunci l-am întrebat care este rostul acestor lucruri, aveți toți bani din lume, aveți toată puterea necesară, care e scopul final, atunci? Scopul final este să fie toți oamenii implantați cu cipuri, să controlăm întreaga societate, iar bancherii și elita să controleze lumea.” Russo susține că Rockefeller ar fi răspuns la întrebarea: de ce susțineți „Mișcarea feminină” pentru ca femeile să aivă aceleași drepturi cu bărbații? „Ești fraier! (a venit răspunsul) Să-ți spun despre ce e vorba, de fapt noi, clanul Rockefeller am fondat mișcările feministe. Noi...! Noi deținem toate ziarele și toate televiziunile. În primul rând, înainte de luptele pentru drepturi ale femeilor, bancherii nu puteau impune taxe pentru jumătate de populație; în al doilea rând, această mișcare determină ca școlarizarea copiilor să se facă de la vârste mult mai mici, devenind posibilă mult mai ușor îndoctrinarea copiilor care sunt învățați să privească statul drept prima familie, desființând astfel modelul familiei tradiționale.”

Cumplită lume, cumplite scopuri. Să revină la actualitate. În anumite cercuri teoria lui Thomas Malthus după 300 de ani, reducerea populației la jumătate pe glob și controlul (abia astăzi posibil) prin implantare de cipuri? „Elitele” au subliniat în repetate rânduri: „oameni trebuie

conduși de o elită, iar unul din mijloacele care ar duce la această stăpânire este reducerea populației. Sunt prea mulți oameni în lume, iar numărul trebuie redus la jumătate.”

De ce drepturile LGBTI este obiectiv prioritar al UE...? Raportul pe care Ulrike Lunacek, eurodeputat austriac activistă pentru drepturile minorităților sexuale a reușit să impună pe agenda Parlamentului European, un raport care îi poartă numele și reprezintă direcția care trebuie urmată împotriva discriminării pe motiv de orientare sexuală și „identitate de gen”.

Eu cred că până aici totul este firesc și normal având în vedere că lumea liberă se pronunță împotriva oricărei discriminări. Dar din conținut reiese că nu se aplică persoanelor ce împărtășesc acest mod de viață, reiese o anumită îndrăzneală de a impune și legitima ca normale astfel de comportamente, de a le asimila din punct de vedere juridic cu cele firești.

Prin urmare, rezoluția votată de Parlamentul European „consideră că ațișajul stradal al promiscuității morale, al lascivității și vulgarității erotice, al aberațiilor comportamentale, pornografia ațișată, vestimentația ostentativ vulgară, senzualitatea exacerbată, aluziile la practici erotice extreme trebuie încurajate printr-o legislație permisivă.” Acesta fiind interpretată ca „libertate de exprimare”. Înainte cu doar câteva zile când trupele americane s-au retras din Afganistan, ultima grijă a „genialilor strategi și ideologii” din forțele NATO au ridicat pe o clădire de stat, steagul curcubeu. Și ne mai mirăm de urmări..?

Au trecut 2400 de ani...

Amintiri cu Petre Țuțea și Securitatea

Ion
Coja

Aflu flu că ar fi unii – care cred sau bănuiesc ori sunt convinși că „ucenicia” mea pe lângă Petre Țuțea și Simion Ghinea a fost o simplă sarcină de serviciu pe care am primit-o din partea Securității, al cărei agent sau ofițer (cu grad de colonel în 1989) aș fi fost. Căci, se pare, altă explicație nu se poate da „curajului” meu, iresponsabil între oameni normali, de a nu-l ocoli pe Petre Țuțea, așa cum făcea înainte de 1990 orice intelectual român conștient și știutor pe ce lume trăiește. Curajul de a nu-l ocoli și de a-l frecventa și cultiva în plină eră socialistă pe un dovedit dușman al poporului și al orânduirii noi. Doar erau bine cunoscute riscurile și represaliile multiple și multiforme la care te expunea pe atunci (anii '70-80) atunci când frecventai persoane ca Petre Țuțea, cu atât mai mult pe Petre Țuțea însuși, care nu ascundea nici o virgulă măcar din ceea ce gândea, deși ceea ce gândea era atât de periculos pentru toată lumea. „Ați fost legionar, domnule Țuțea?”, l-am întrebat la prima noastră discuție, pe la începutul anilor '70. „Sunt legionar!” a tunat răspunsul. Un răspuns care i-a făcut pe câțiva să se scoale de la masă și să-și caute alt loc unde, în holul de la Athenée Palace, la o distanță protectoare să-și soarbă în tihnă cafeaua lor. Eu am rămas la masă cu Petre Țuțea, plin de încântare că în România socialistă trăiesc astfel de oameni, iar eu am norocul să dau peste ei!

Așadar, pe puncte:

1. Pe mulți prieteni, colegi și studenți i-am dus sau le-am prilejuit să-l cunoască pe Petre Țuțea, să se bucure ca și mine de așa bogăție de om. Pe Radu Sergiu Ruba, pe Cornel Dida, pe George Mitrache, pe Alecu Cuturicu, pe Marian Munteanu, pe Mugur Vasiliu, pe Mihai Gheorghiu și alți colegi de-ai lor, pe Diomid Perciun, pe preotul Dumitru Coman, în fine, pe fratele meu și pe cumnatul meu, dr. Ion Efrim. Aceștia doi din urmă sponsorizându-mă cu ajutoare materiale pentru nevoile domnului profesor, cele trupești (era foarte hrănace, ca orice fecior de popă – după propriul său comentariu), dar și cele sufletești. Adică bani pentru dactilografierea manuscriselor lui Petre Țuțea. Pentru Țuțea, autor cu probleme, practic interzis, era o mângâiere să-și vadă manuscrisele dactilografiate, să poată da o copie unuia sau altuia dintre cei care îi treceau pragul. Nu erau chiar puțini! Vor fi fost printre ei și oameni puși de securitate? Mai mult ca sigur, dar sunt convinși că rapoartele acestora, cel puțin după 1970, nu i-au pricinuit neazuri sau neajunsuri mari. ...Un om ca Petre Țuțea

este ca vinul bun: nu-l poți bea de unul singur. Ai nevoie să te însoțești cu oameni de ispravă ca să te bucuri împreună cu ei de vinul din pahare și de nestematele rostite de Petre Țuțea. Că veni vorba: lui Petre Țuțea îi plăcea să mănânce, dar de băut, abia se atingea. La fel și Simion Ghinea. Dumnezeu să-i odihnească!

2. Riscul, adică lucrul cel mai neplăcut care mi se putea întâmpla pentru că eram văzut mereu alături de Petre Țuțea, era cel semnalat și de dl. Marcel Bouroș, un risc de care eram perfect conștient: să nu fie puțini imbecilii și netrebnicii care, ocolindu-l ei sistematic pe Petre Țuțea, vor trage concluzia că eu nu-l ocolesc pentru că sunt pus de Securitate să stau pe capul lui Petre Țuțea și să-l monitorizez cu atenție: ce face, ce zice, ce gândește! Precizez și subliniez: nu de Securitate m-am temut cel mai tare în acei ani, ci de prostia și ticăloșia unor așa-zisi colegi, adică unii mai intelectuali, care știau ei bine că de pe urma prieteniei cu Petre Țuțea sau Simion Ghinea nu aveai nimic de câștigat, ci numai de pierdut. Adică, în limbajul de atunci, îți atârni de coadă niște tinichele cu care îți „stricai dosarul”. Pentru acești deștepți comportamentul meu știam că părea sau illogic, irațional, iresponsabil, sau, dimpotrivă, avea o rațiune (ascunsă) foarte puternică: colaborarea mea cu Securitatea care, se știa, urmărea fiecare mișcare a unuia ca Petre Țuțea... Iar cum eu irațional, adică nebun, se vedea bine că nu sunt, nu mai rămânea în picioare decât explicația cu Securitatea. Tertium non datur... Adică o explicație care conta și miza pe mizeria mea sufletească. Pe nevrednicia mea. Pe golănia mea și a ființei umane în general!... Unii mai mizează și azi, mă face atent dl Marcel Bouroș. Să fie sănătoși!...

Nu insist asupra acestei psihologii, ea ține de eternitatea prostiei și a nemerniciei umane. Niciodată spectacolul acesteia nu m-a încântat, ci m-a îndurerat profund. Niște amărâți, niște nefericiți incapabili să-și imagineze altceva decât proiecțiile proprii lor nimicnicii.

3. După 1990 m-am confruntat în mod deschis cu această suspiciune, atunci când unele persoane au publicat în „România Liberă” și în „Adevărul”, texte care se refereau cu non-șalanță la apartenența mea la structurile Securității. Pasă-mi-te, după unul dintre autori, participasem chiar la reprimarea partizanilor din munți... N-am avut încotro și i-am dat în judecată pe dumealor Cristian Tudor Popescu, Felicia Antip și Ion Zubașcu, binecunoscuți ziariști, cărora le-am cerut prin justiție daune. În cele din urmă m-am mulțumit cu scuzele lor, prezentate public în fața judecătorului și în presă. Cred

că am greșit, poate că s-ar fi convenit să fac mai mult „caz” de cazul meu...

4. În primăvara lui 1996 am avut o întâlnire cu studenții din Liga Studenților, care mi-au cerut să le dovedesc că nu sunt și nici nu am fost ofițer de securitate, așa cum au aflat ei de la unii și alții. Răspunsul meu a fost destul de amplu și de convingător, căci în final Liga Studenților a decis că eu voi fi candidatul la președinția României pe care studenții de la Universitate îl vor susține. Mai candidau atunci, în '96, Emil Constantinescu și Nicolae Manolescu, profesori și ei la Universitate. Din păcate, eu n-am mai ajuns să candidez propriu-zis, fiind „lucrat” în acest scop de Dan Voiculescu și alții, eiusdem farinae, care m-au scos din cursă înainte de a apuca să mă înscriu. De ce a ținut Dan Voiculescu să mă elimine din cursa pentru Cotroceni? Bănuiesc că a aflat și el despre mine cât am fost de colonel de securitate și a reacționat cu toată energia, împreună cu Antonie Iorgovan, ca să-mi bareze accesul la funcții politice necuvenite unui securist ca mine. Eram, desigur, prea mic în grad.

5. Le-am povestit studenților de la Ligă avaturile mele de „chiriaș grăbit”. Spre deosebire de toți colegii mei de la Universitate, eu n-am primit locuință de la stat. Am locuit în gazdă, în cameră mobilată, din 1966 – când am fost angajat la Universitate, până în 1981, când mi-am cumpărat un apartament într-un bloc construit pentru Uniunea Scriitorilor. Din pricina aceasta, supărat că nu mă susține sindicatul ca să capăt și eu o locuință, ca tot omul muncii, în 1979 am refuzat să mai plătesc cotizația de sindicat. Zece ani de zile, până în decembrie 1989, eu nu mi-am mai plătit cotizația la sindicat. Evident, comportamentul și gestul acesta al meu – despre care acum vorbesc prima oară, a fost unul tipic securist. Vorba lui Alexandru Sincu, rostită la Paris, când l-am revăzut după 15 ani: „Măi, loane, tu ai pus în discuție sistemul!” Probabil, dar nu mi-am dat seama prea bine ce fac...

6. Ca agent al Securității, plantat în coasta lui Petre Țuțea, s-ar înțelege că mă ocupam înainte de '89 cu alcătuirea unor rapoarte, a unor texte deci, cu privire la Petre Țuțea și camarazii săi. Nu neg! Am scris asemenea texte, în total vreo 400 de pagini, încredințate la vremea aceea autorităților comuniste.

Și anume:

a. În 1977, când Petre Țuțea a fost anchetat timp de 24 de ore la Securitate, iar de acasă i s-au ridicat toate manuscrisele, circa 1000 de pagini. Totul ca urmare a știrii false difuzate la Europa Liberă cum că Petre Țuțea „a semnat” apelul lui Paul Goma. Imediat ce-a putut, nenea Petrache mi-a

telefonat și mi-a „reclamat” incidentul. Era foarte supărat. I-am spus să nu-și piardă firea, am trecut pe la dînsul pe acasă și i-am citit textul unui scurt memoriu, înseilat în grabă, adresat „tovarășului” Nicolae Ceaușescu, prin care denunțam abuzul săvârșit împotriva unui om de valoare lui Petre Țuțea și ceream – insistent și apăsător – ca foile confiscate să nu fie distruse, ci păstrate cu grijă pentru că au o mare valoare pentru cultura națională. Bătrânul a fost mulțumit de textul meu. Bănuiesc că se află undeva, în arhiva C.C. sau a M.A.I. După câteva săptămâni m-am trezit vizitat de un „colonel” de securitate, cam oacheș, care mi-a spus că și el a terminat filosofia, că a citit textele confiscate și că nu i se pare că ar avea o valoare deosebită. I-am spus că nu se știe cine dintre noi are dreptate, dar e sigur că nu are voie să decidă el sau altcineva din Securitate sau de oriunde ar fi asupra soartei acelor foi. A promis că le va păstra cu grijă. Discuția a fost civilizată, chiar destinsă. După o vreme, Petre Țuțea avea să declare, memorabil, că „mare serviciu mi-au făcut ăia de la Securitate că mi-au confiscat cele 1000 de pagini. Le-am scris din nou și mi-au ieșit numai 300. M-au obligat să mă concentrez. Că prea mă lățisem pe 1000 de pagini ca o pomană țigănească. Mă făceam de rîs dacă nu intervenea Securitatea. E o instituție foarte utilă!”

După 1990 am primit un telefon de la „un ofițer de securitate”, care participase în 1977 la percheziția făcută acasă la Petre Țuțea, dar și la Marcel Petrișor. M-a rugat să fiu de față, ca martor, la Marcel acasă, când îi va restitui acestuia un manuscris al lui Petre Țuțea, confiscat atunci, în 1977, și pe care el l-a păstrat în fișetul său, nu l-a predat cu toate celelalte, la arhivă. Ne-am întâlnit toți trei la Marcel, iar manuscrisul cu pricina este acum la mine. Spre păstrare. Altele, primite chiar de la Petre Țuțea, le-am dat după '90 să fie publicate. Nu le-am mai recuperat nici azi de la editorii lui Țuțea. Nu-mi pare rău după ele! Am știut, am sperat că așa se va întâmpla „până la urmă”... Cu toate acestea, am avut o teamă, aș zice superstițioasă, și deși deseori m-am gândit s-o fac, până la urmă m-am ferit să-l înregistrez pe domn profesor, audio măcar. Am avut sentimentul straniu că dacă aș face-o, i-aș grăbi sfârșitul. Mai pe românește spus, mi-a fost teamă să nu cobesc... Ne-a făcut o dată niște fotografii părintele Dumitru Coman, întâmplător în ziua când m-am dus la nea Petrache înarmat cu un casetofon, dar nu ca să-l înregistrez, ci ca să asculte el, nea Petrache, înregistrarea pe care o făcuse Alecu Cuturicu emisiunii la care Monica Lovinescu prezenta un text de-al lui

Cioran despre «ultimul Socrate», cum îi ziceau unii admiratori dui Țuțea. Despre această poreclă, care circula prin București, a făcut referință, cam ambiguă și în doi peri, Eugen Barbu, într-un text care a devenit repede celebru prin invocarea de către Eugen Barbu a scrierilor, atât de importante pentru umanitate, ce ne-au rămas de la marele filosof al antichității numit Socrate... Vezi, Doamne, Socrate al nostru, bucureșteanul Țuțea, nu scrisese nimic și nu-și merita supranumele de Socrate! ...Ce înseamnă să-l citești pe Socrate integral! Nu mai suportă cu nimeni să fie asemuit!

b. În 1988, vecinul meu, poetul și medicul Pan Izverna, care îl vizita și îngrijea pe Petre Țuțea, cu un devotament și o dăruire unică, satisfăcându-i bătrânului și nevoia de a purta lungi discuții cu oameni deștepți și de caracter ca Pan Izverna, m-a căutat și m-a făcut atent că Securitatea a declanșat o anchetă cu toți cei care îl vizitează pe Țuțea. Pan Izverna fusese anchetat la Securitate și urma așadar să fiu chemat și eu la discuții. Mai ales că eu dusesem la Petre Țuțea un grup numeros de studenți (în frunte cu Marian Munteanu), care făceau cu schimbul și, în fiecare zi, doi studenți se îngrijeau de nevoile lui nea Petrache. Inclusiv nevoia de a avea, cum spuneam, conlocutori de calitate. Pan Izverna fusese avertizat să nu spună nimănui nimic despre anchetă. Mi-a mai dat și alte detalii, utile pentru ce a urmat. Și ce a urmat? N-am așteptat să fiu chemat eu la Securitate, ci m-am dus eu să reclam abuzul Securității. M-am dus la Dumitru Radu Popescu, președintele Uniunii Scriitorilor, i-am povestit și i-am demonstrat cât de imbecilă era o asemenea anchetă și i-am lăsat un memoriu, către ministrul de interne, cu rugămintea să-l dea dînsul, personal, în mâna ministrului. Reacția lui Dumitru Radu Popescu a fost impecabil de colegială și de eficientă. Îndeosebi pentru Petre Țuțea. În ceea ce mă privește, nu am mai fost chemat la nici o discuție. O copie a celui memoriu o mai am printre hârtiile mele. Din păcate ancheta nu i-a ocolit pe studenți, pe Marian Munteanu și pe colegii săi! Și nu le-a fost ușor!?

- continuare în pagina a 4 a -

Amintiri cu Petre Țuțea și Securitatea

-urmărire din pagina a 3 a -

În 1985 am încheiat un raport de circa 300 (trei sute) de pagini asupra activității lui Petre Țuțea, asupra a ceea ce gândește etc. Ca să derutez ...posteritatea, i-am dat acelui raport aspectul de roman. Ba chiar l-am predat spre publicare editurii Cartea Românească, în al cărei plan editorial mă și înscriseseam cu acel text. Nu mi l-au publicat. Nici măcar în 1990 când editorul Sorin Mărculescu, de față – întâmplător, cu același Marcel Petrișor, mi-a declarat că la editura Cartea Românească nu poate fi acceptat un roman care face apologia legionarilor. La care Marcel Petrișor aproape că l-a luat de guler: „Bine, mă, tu nu știi că socrul tău a fost legionar?!“ Eu chiar nu știusem... Probabil că nici S.M.

Cum spuneam, textul l-am scris în anii '80. Se intitulează, ca roman, Salonul de reanimare, și l-am publicat la editura ALL. În 1985 i l-am dat, în manuscris, lui Marcel Petrișor să-l citească. Personajul principal al cărții este Petre Țuțea. Mai apare și Simion Ghinea și alți colegi de la Academia din Aiud... Am bănuiala că Marcel Petrișor, așa cum m-am și așteptat, i-a arătat manuscrisul (sau i l-a povestit) lui Petre Țuțea. Acesta, în câteva rânduri, discutând împreună cu mine, singuri, a introdus în discuție câteva din subiectele pe care le abordase și în textul meu. Parcă pentru a-mi întări convingerea (și nădejdea) că transmisesem (sau transfigurasem!) corect ideile sale, ale „marelui Țuțea“.

7. Mă amuza pe vremea aceea să ridic în adunările generale de partid chestiuni de principiu, sub forma unor paradoxuri ale lumii noastre, ale României socialiste. Pe care declaram că nu le pot înțelege și ceream ajutorul colegilor. La aceste ședințe participau cam toți profesorii și cei mai răsăriți dintre studenți (cu unele excepții, firește):

– așa am povestit colegilor mei de partid că mă întâlnisem cu un fost coleg de facultate, care rămăsese repetent în anul I. Nu-l mai văzusem de atunci, până deunăzi, când am aflat de la el că este căpitan de miliție, că are locuință dată de stat, un salariu de două ori mai mare decât al meu, mașină etc. Și am întrebat adunarea generală: care dintre noi doi a urmat politica partidului, atât de corect rezumată în lozinca de pe perete: Învățați! Învățați! Învățați! Evident, eu! Eu mă înscriseseam pe linia partidului, nu fostul coleg! Și cu toate acestea eu nu aveam locuință, nici mașină, și leafa pe jumătate! Am tras concluzia că lozinca cu pricina nu corespunde realității, derutează tineretul țării și am cerut să fie dată jos...

– în altă ședință am

pus problema telefoanelor, a faptului că ne sunt ascultate telefoanele. Am adus dovezi! Dar nu pentru a contesta această practică. Dimpotrivă! Am lăudat-o, zicând că multe dintre aceste convorbiri, corect consemnate, vor fi de mare valoare pentru istoria literaturii române! Am deplâns numai faptul că persoana care (mă) înregistrează tot ce vorbesc eu la telefon (și în alte ocazii), am aflat că are un salariu mult mai mare decât al meu! Mi se pare nedrept și în contradicție cu echitatea socialistă! Mai degrabă eu și alții care suntem înregistrați merităm un salariu mai mare!...

– culmea tupeului meu de colonel de securitate infiltrat ca profesor la Universitate am atins-o, cred, la ședința PCR când ni s-a prelucrat o lege, a secretului de stat. O prevedere a acestei legi ne îndemna ca atunci când sesizăm o faptă care aduce atingere siguranței naționale să o aducem la cunoștință organelor de securitate. Securității, deci. Când am fost întrebați dacă e ceva neclar, dacă avem vreo întrebare de pus pe marginea textului ce ne fusese citit, eu am ridicat mâna și m-am plâns că de ani de zile vreau să reclam la Securitate o mulțime de fapte care aduc atingere siguranței naționale, unele dintre acestea fiind fapte săvârșite chiar de unii colegi, câțiva prezenți acolo în sală! Dar n-am știut unde să-i reclam, iar legea cea nouă, am sperat, dar m-am înșelat, nu mă ajută cu nimic, căci nici din această lege eu nu pot să aflu unde este securitatea! „Am umblat tot Bucureștiul și toată Constanța – orașe pe care le cunosc foarte bine, și nicăieri, pe nici o clădire, la nici o poartă de instituție nu am găsit firma Securității! Poate măcar acum cineva îmi spune unde se află Securitatea!...“ Colegii rîdeau, eu mă supăram pe ei că nu înțeleg gravitatea situației în care mă aflu: să vrei să te adresezi Securității, nu o dată, de nu știi câte ori, și să nu-i știi adresa. „Am întreat și oamenii de pe stradă și, tot așa, ca dumneastra, mi-au rîs în nas! De ajunseseam să cred, la un moment dat, că Securitatea, Doamne ferește, nici nu există de fapt!... Noroc cu legea asta, că m-am liniștit!... Securitatea există, iar dacă nu are o adresă anume, înseamnă că e pretutindeni...“

Nu insist cu alte amintiri, cu detalii care ar ocupa un spațiu tipografic prea mare. Ca să se înțeleagă că întâmplări precum cele povestite mai sus s-au putut petrece, trebuie să mai precizez o dată că n-am fost un ins irațional și iresponsabil. Ci am fost, dimpotrivă, foarte conștient de realitatea în care trăiam. Bunăoară, statutul PCR îți oferea o bună apărare: puteai să spui în adunările generale aproape orice dacă făceai pe naivul care n-a înțeles întocmai spiritul statutului sau al politicii partidului. Gravitatea unor

afirmații scădea enorm dacă acele afirmații erau făcute în plenul adunării generale. Din această realitate, pe care am înțeles-o corect, făceau parte și colegii care aveau funcții de conducere în PCR sau în Universitate. Am apreciat corect calitatea lor umană și mi-am dat seama că, în anumite limite și atâta vreme cât mă țin de litera legii și a statutului PCR, ei vor fi alături de mine. Mă gândeam la dumnealor Ghiță Florea, Augustin Gârbea, Romul Munteanu, Alec Hanță, Eugen Marinescu, Gheorghe Dincă, Gheorghe Cazan, Paul Miclău, George Lăzărescu, rectorii Ioviț Popescu și Alexandru Balaci. Am avut însă și o colegă, E.G., care, cu autoritatea ei de lider politic și soție a doi generali de securitate (sic!), a cerut vehement excluderea mea din PCR și din rândurile cadrelor didactice universitare, deoarece derutam studenții și destabilizam adunările PCR... Era în toamna lui 1977, după cutremur și după acțiunea lui Paul Goma plutea un aer de radicalizare printre noi, iar eu luasem cuvântul la adunarea generală a Facultății de limbi străine și protestasem pentru felul nedemn în care mai marii noștri pe linie de partid și de rectorat se eschivau de la răspunderea ce le revenea pentru moartea tragică la munca patriotică din acea toamnă a studentei Bădița – Dumnezeu s-o odihnească, o fată cu totul deosebită, pe cât de frumoasă și de bună colegă, pe atât de deșteaptă și de citită... La aceeași adunare urma să se aleagă un membru în BOB, în locul unui coleg care plecase din facultate. Era vizat să fie ales în BOB bunul nostru coleg Iusuf Neuzat. Dar s-a trezit un student să mă propună și pe mine, iar când s-a trecut la vot eu am fost alesul adunării. Tovarășa E.G. a considerat că asta și urmărisem prin «luarea de cuvânt» rostită și mi-a cerut capul. Am fost convocat la Comitetul PCR al Universității. Era într-o joi, la prânz... Nu m-am dus cu inima ușoară. Când am fost invitat în sala de judecată, am dat de figura lui Ghiță Florea, radiind. N-am apucat să zic ca lumea Bună ziua și m-a luat cam așa: „Măi, loane, m-ai dat gata cu articolul ăsta! E cel mai bun articol pe care l-am citit în România literară vreodată!... Dar îmi place că ești și mare șmecher! Cum ai făcut de l-ai publicat chiar azi?!...“ Despre ce era vorba? Îi dădusem lui George Ivașcu de câteva luni un text, de vreo zece pagini, intitulat Cel mai frumos cuvânt, și George Ivașcu îl publicase tocmai în joia aceea! Mâna lui Dumnezeu! Eu uitasem cu totul de articol și nici nu-mi trecuse prin cap în dimineața aceea să cumpăr „R.L.“... Era un text despre cuvântul român. Un text avântat naționalist, dar și – filologic vorbind, fără cusur. Sau măcar acceptabil. Acel articol publicat în 1977 la loc de cinste în „România literară“ (în paginile din mijloc),

a lăsat fără obiect ședința Comitetului PCR din Universitate în care trebuia să fie analizată activitatea mea și discutată cererea tovarășei E.G. de excludere a mea din PCR și, probabil, din... Securitate! Și fac astfel precizarea cea mai importantă privind atitudinea mea: eu am criticat deseori stările de dinainte de 1990. Am criticat ca să zic așa comunismul! Hai, pot zice că am fost anti-comunist. Mai exact: anti-bolșevic! Dar critica mea, contestația mea, a fost mereu de pe poziții naționaliste! Și în felul acesta am știut și am simțit, când a fost cazul, că-i am alături pe cei mai mulți dintre colegii cu funcții de conducere în învățământul superior. Le mulțumesc.

Colonelul de mine am mai făcut o ispravă: am trimis la Europa Liberă câteva rapoarte, adică o piesă de teatru, Recviem pentru Jan Palak și câteva intervenții. Piesa a ajuns pe mâna lui Alain Parouit, Vlad Georgescu, Monica Lovinescu. O piesă anticomunistă, anti-sovietică mai ales. Scrisă din perspectiva unui naționalist român. Chiar și fără experiența acestui eșec (nu s-a spus o vorbă despre această piesă la celebrul microfon), mi-aș fi dat seama că la Europa Liberă anticomunismul era sinonim cu anti-românismul. Că față de Ceaușescu, de România în general, dar și în multe alte chestiuni, cei de la München făceau politica Moscovei, nu a Washingtonului.

În zelul meu de român memorandist (cred că pe adresa CC al PCR am trimis cel puțin 15 memorii), la un moment dat, când mi-am dat seama ce se întâmplă la „Europa Liberă“, am făcut o scrisoare la Departamentul de Stat, în care l-am reclamat nominal pe Gelu Ionescu, dar și pe cei care-i permit ca la microfonul E.L. să facă nu propagandă anticomunistă, ci propagandă antiromânească. Mai mult, să atace persoane din țară – absolut onorabile prin comportamentul lor civic, politic și profesional, cum a fost bunăoară Alexandru Balaci, și asta sub imboldul evident al unor ranchiune și adversități personale. După 1990, am aflat că reclamația mea a avut efect, s-a făcut o anchetă în legătură cu domnul Gelu Ionescu. Cu care fusesem bun coleg până când, ajuns la München, s-a apucat de golăni intrând în jocul personal și penibil al unor frustrați.

De aceea, în februarie 1989, când Aurel Dragoș Munteanu mi-a propus să intru, alături de el, în ceea ce urma să devină în decembrie gașca de „emanați ai revoluției“, am refuzat. Mi-a fost teamă mai întâi că invitația este o provocare a... Securității. În cazul că nu era vorba de așa ceva, oricum nu aveam nici o încredere în ceea ce „Europa Liberă“ încuraja și prețuia. N-am avut încredere în binele pe

care ni l-ar face străinii, fie ei din Est, fie ei din Vest! „Străinul nu te crește!“ o auzeam deseori pe mama. Cu adresă mai precisă și cu argumente istorice, lecția asta am primit-o și de la Petre Țuțea. Căruia nu i-a „mirosit“ prea bine nici așa-zisa disidență a lui A.D.M. Depun această mărturie!

Ideea aceasta, că nu-i mare deosebire între intențiile Occidentului și ale Răsăritului am pus-o și în centrul piesei de teatru Credința. Scrisă în contextul centenarului Independenței (1877-1977), când știam că cenzura va fi mai permisivă, piesa îl are ca personal principal pe Carol I. Am fost primul (și singurul), alături de Paul Anghel, care am făcut din Carol I un personaj literar pozitiv, simpatic. În piesă se vorbește și de regele Mihai, cu decență. Cu patos sunt prezentați Brătienii, inclusiv cel ucis de comuniști la Gherla: Gheorghe. Piesa s-a jucat la Constanța și a fost și publicată. O piesă anti-imperialistă, anti-țaristă, anti-sovietică, cu trimiteri clare la teza lui Brejnev privind suveranitatea limitată la care au dreptul statele mici. Din păcate, această teză este acum 100% americană... Așa că piesa este azi mult mai actuală ca în 1978. Probabil că din această pricină nimeni nu se gândește să o mai joace. Dimensiunea anti-națională, anti-românească a cenzurii comuniste de odinioară este mult mai cuprinzătoare și mai apăsătoare în cenzura de azi, impusă de democrația în care ne-am pomenit după 1990.

Aș mai avea (prea) multe de spus în „apologia“ mea. Dacă cele de mai sus nu sunt suficiente, voi reveni. Dar numai într-un dialog deschis, transparent, cu persoane care își vor afirma identitatea, nu numai suspiciunile... Dar vreau să spun ceva și în apărarea (nu apologia) Securității. Relatez o întâmplare:

În 1986 (?) am primit sfatul să nu mă mai văd des cu Petre Țuțea. „Ce aveți de câștigat din asta?“ Am răspuns că de câștigat nu am de câștigat, dar s-ar putea să am de învățat. Domnul colonel mi-a cerut să-i dau un exemplu, ceva ce am aflat de la Petre Țuțea. „Nici măcar nu este profesor, cum îi zice toată lumea. În viața lui n-a ținut în mână un catalog!...“ l-am răspuns că de la Petre Țuțea am aflat, bunăoară, o altă versiune, cu totul alta, despre cum și de ce a fost asasinat I.G. Duca. Și i-am povestit cele relatate mie de domn profesor. Adică versiunea legionară a celor petrecute.

De-a câtu vax, economica!...

Cezar Adonis
Mihalache

Deși extrem de patetic, aproape până la vomitiv, mesajul lui nu a fost nici pe departe pentru noi... Nici măcar pe linia amortizării prăbușirii economice... Și nu a fost nici o ademenire cu una sută lei în plus ori măcar cu o felie de parizer, ca la pomană... Că nu mai are nici suta, nici parizerul, fiind antamate deja pe promisiunile pentru cei ce vor se vaccina, pentru câteva firmături pe tichet, mai din toamnă încolo... Pentru că nu de „dragii lui români” îi ardea... Dar da, a fost un mesaj de cerșeală, de iertare, pentru un alt public însă... Nicidecum pentru cel simplu spectator al de-gringoladei și de-structurării țării... Ci pentru unul cu mult mai speculativ decât s-a dovedit a fi chiar el în profilul de țepar de bănci...

Investitorul străin... Acolo a bătut premierul cu pleata-i în jalba disperării... Acolo a cerșit iertare și amnistie pe persoană, dar nu pe cea fizică, pe care nu da nimeni nici măcar de o ceapă mucegăită, să o pună

lângă felia de salam, pentru că nici falimentul personal nu l-ar mai scoate din gura leilor, ăia de afară, pe care nu-i momești și nu-i jonglezi

ca pe un atac speculativ asupra leului de la noi, ci pe cea de premier paiață... Și a cărui prestață chiar cântărește cât o ceapă degerată pe masa intereselor investitorilor străini... Cei care, oricât de nerăbdători ar fi să-și umple buzunarele, sunt fără milă chiar și față de mâna întinsă

a milogului care le semnează lor pomeni investiționale pe cărca țării... Iar ieșirea aproape cu lacrimi de melodramă, dar

a celor străini, cu amanet la bucată a țării, nu a celor autohtoni...

„Dragi români!” era predictibil a fi rostit ca mesaj din clipa în care grofii politici maghiari din troaca guvernării, nu ca apărători ai intereselor investiționale, ci parte a acestora, l-au protejat public pe Florin rest de Cițu în peticul de imoralitate în care a căzut după scurta-i beție de putere. Pentru că o „trezire” (rece!) în care faci jocurile cui trebuie diluează, precum zeama de varză mahmureala, contrasensul plăcerilor bahico-prăfuite din timpul studenției... Faptul că în mesajul lui pentru dragi investitori străini (sic!), singurii care-i mai pot grupa interesele pentru a înlocui susținerea politică tot mai șubredă, premierul a angajat țara în postura de colonie oficială, rămâne până la urmă doar un amănunt de guvernare, nu?...

Da, Florin Cițu a schimbat o paradigmă!... Dar nu a felului în care se fac investițiile, ci pentru cine se fac... Într-o Românie cu statut aproape oficial (tot mai evident declarat) de colonie, cu program de guvernare ajustat de aceste

mocirloase târătoare defec-tate dintr-un epigonism și narcisism vecine doar cu trădarea (nici măcar cu bal-amucul, măcar știam unde să ducem paiațele), și în care „soluția finală”, de a transforma țara într-o destinație doar pentru investițiile străine, a devenit obiectiv...

Și poate că nu este prima guvernare în care interesul nu îl reprezintă binele românilor, ci al acelor care vin să facă investiții (doar că ăia de dinainte, care ne-au mezat la greu și ei, aveau prin dularurile șantajului politic un schelet două, nu un cimitir întreg, precum ăștia de acum), dar este prima care oficializează un program, nu pentru a doua industrializare a țării, pe mână străină, ci de resetare economică și investițională cu flux de ieșire spre afară și cu mână de lucru internă, întinsă, tot mai întinsă, și tot mai ieftină...

Incident minor, implicații majore...

Teo
Palade

Evenimentul de frontieră ucrainiano-român de la Vicovul de Sus, când, pe 7 august a.c., în jurul orei 06.00, un echipaj din cadrul Sectorului Poliției de Frontieră Vicovu de Sus, aflat în misiune de supraveghere și control a frontierei de stat, a observat un aparat de zbor de mici dimensiuni care se deplasa dinspre Ucraina spre România este deja bine cunoscut. Media românească, dar și străină, l-au răspândit în lumea largă și l-au judecat în diferite moduri. Problema, care pare neelucidată încă, este dacă autoritățile românești cu responsabilități legale privind paza frontierelor au procedat corect ori nu. Și dacă nu, cine a greșit. Pentru că, în mod sigur, nu numai Poliția de Frontieră are obligații în directă legătură cu securizarea granițelor României. Cu atât mai mult cu cât frontierele noastre estice și, în parte, cele nordice coincid cu ale Uniunii Europene, marcând totodată și limita europeană estică a N.A.T.O. Dacă ne asumăm o călătorie printre nenumăratele atribuții ale Poliției de Frontieră, întâlnim și următoarele misiuni, unele aflate în conexiune cu incidentul atât de discutat: execută supravegherea și controlul la trecerea frontierei de stat a României, previne și combate migrația ilegală și criminali-

tatea transfrontalieră în zona de competență, precum și orice altă încălcare a regimului juridic al frontierei de stat; supraveghează, prin observare directă permanentă, spațiul aerian adiacent frontierei de stat și mării teritoriale; organizează și realizează cooperarea, în domeniile specifice de activitate, cu organele similare ale statelor vecine, ale altor state sau comunități de state, conform înțelegerilor bi sau multilaterale la care România este parte; organizează acțiuni pentru descoperirea și identificarea persoanelor care au încălcat sau despre care se dețin date că intenționează să încalce normele regimului juridic al frontierei de stat, precum și alte prevederi legale stabilite în competență. Cunoscându-i acum obligațiile legale, se pare că, în situația dată, Poliția de Frontieră nu a greșit. S-a achitat de sarcinile specifice ce-i reveneau; a descoperit dubla încălcare a frontierei de către o aeronavă străină; a identificat tipul avionului și proveniența sa; a anunțat structurile interne obligate să intervină; – a informat oficialitățile statului vecin; a organizat imediat căutarea bunurilor traficate.

Toți cei care au fost angrenați, într-un mod sau altul, în activități conexe pazei frontierei de stat, cunosc că pentru fiecare astfel de eveniment la Poliția de Frontieră există, stabilit prin regulamentele interne, un sistem clar de raportare. Acesta include

responsabilitățile fiecărui eșalon, modul de raportare ierarhică, timpii limită de ajungere a raportului la nivelul cel mai de sus, măsurile imediate luate la locul producerii evenimentului și eventuale propuneri. Este foarte puțin probabil ca cei de la Vicovul de Sus să fi procedat altfel.

Deși pare un incident minor (presupunând că niște cetățeni ucrainieni au folosit un avion utilitar pentru a arunca țigări de contrabandă în România), la o analiză atentă întâmplarea de la frontiera de nord are suficiente ingrediente menite să ne pună pe gânduri.

Un aparat de zbor străin a evoluat nesupravegheat în spațiul aerian al României, al Uniunii Europene și al N.A.T.O. timp de 40 de minute! Perioadă în care toate (chiar toate!) structurile românești cu obligații de intervenție imediată au rămas pasive. Unitățile de radiolocație din zonă, care au misiunea de a descoperi orice prezență străină în spațiului aerian național, au fost oarbe. Avioanele de interceptare, vestitele F-16 multirol, au rămas la sol. Centrul de Operațiuni Aeriene de la Balotești nu a schițat niciun gest. Nici celelate structuri responsabile de securitatea noastră, dispuse pe întreg teritoriu țării, cele mai multe aflate în apropierea frontierelor, unele încadrate cu personal al N.A.T.O., nu par a fi întreprins ceva. Desigur, fiecare a prezentat o anumită motivație pentru propria pasiv-

itate. Ministerul Apărării, spre exemplu, ne anunță că din punctul de vedere al armatei, avionul ucrainian nu a existat. De ce? Pentru că radarele militare nu l-au interceptat. Prin urmare, dacă nimeni nu a încălcat spațiul aerian național pentru ce să fi fost necesară o intervenție din partea aviației române? „Din analiza informațiilor la dispoziție nu au rezultat date care să confirme, în mod obiectiv, utilizarea neautorizată a spațiului aerian național în zona de referință”. Numai că, dacă în locul avionului relicvă (model 1947, supranumit Anușca și Kukuruznik, cu o viteză de croazieră comparabilă cu a unui automobil) ar fi fost un avion de luptă modern, 40 de minute îi erau suficiente pentru a-și descărca încărcătura la Kogălniceanu, sau la Deveselu, sau la Câmpia Turzii, sau chiar asupra Parlamentului ori a Palatului Victoria! Și, de unde știm că această incursiune, în urma căreia nu s-a descoperit nicio marfă de contrabandă, nu a constituit un test al vigilenței sistemului nostru de apărare? Un test al capacității de reacție al N.A.T.O.? Poate garanta Ministerul de Interne că nu acesta a fost motivul real al încălcării spațiului aerian național? Sau, poate fi sigur Ministerul Apărării integrat în marea armată a N.A.T.O. că nu i s-a verificat astfel operativitatea? Ca în marea majoritate a cazurilor când, ca stat, ne dăm cu stângul în dreptul, structurile

plătite pentru a fi evitate asemenea situații tac. Nu se discută despre responsabilități, despre sancțiuni și nici despre măsuri imediate de nerepetare. În aceste condiții, în care instituțiile românești cu obligații privind securitatea țării nu au mișcat nici măcar un deget pentru a reține un avion străin care zburda liber prin spațiul nostru aerian, poate ar fi necesar să ne întrebăm ce ne deosebește de ucrainieni. Ce au ei și noi nu avem? Să ne întrebăm de ce ucrainienii, în exact timpul cât spațiul nostru aerian a fost încălcat fără ca noi să reacționăm în vreun fel (40 de minute), au reușit să ridice de la sol un avion de luptă aflat la câteva sute de kilometri de Vicovul de Sus, să realizeze interceptarea, să oblige aeronava aflată în culpă să aterizeze și, în plus, să-i aresteze pe ocupanți? Au știut ei din timp de “incursiune”? Sau, pur și simplu, sunt mai responsabili decât suntem noi?

Măsurile ce au fost luate în urma acestui incident, eveniment de frontieră ce ar putea avea implicații mult mai profunde decât par la o primă vedere, nu le cunoaștem. Nici nu există semne că cineva ar fi preocupat de punerea la punct a ceea ce s-a dovedit greșit în abordarea acestei probleme de securitate a frontierelor. Cu atât mai puțin că s-ar intenționa operarea unor modificări serioase acolo unde ar fi necesar.